

Sygn. akt VI Ka 420/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Barbara Żukowska

Protokolant Konrad Woźniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze M. P.

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2015 roku

sprawy **M. K. (1)** ur. (...) w N.

s. F., M. z domu W.

oskarżonego z art. 178a § 4 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 11 maja 2015 r. sygn. akt II K 9/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. K. (1),

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w wysokości 20 zł i opłatę z II instancję w wysokości 60 zł.

Sygnatura akt VI Ka 420/15

UZASADNIENIE

M. K. (1) został oskarżony o to, że w dniu 01 kwietnia 2013 r. w S. woj. (...), na ul. (...), w ruchu lądowym, kierował samochodem marki C. nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym kolejno 0,30 mg/l i 0,27 mg/l stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu przy czym zarzucanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków sygn. akt II K 1054/10 z dnia 9 III 2011 roku za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości,

to jest o czyn z art. 178a § 4 k.k. :

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 11 maja 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 9/15:

I. oskarżonego M. K. (1) uznał za winnego tego, że w dniu 01 kwietnia 2013 r. w S., będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,30 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki C. o numerze rejestracyjnym (...) będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków sygn. akt II K 1054/10 z dnia 9 III 2011 r. za czyn z art. 178a § 1 k.k., tj. występku z art. 178a § 4 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. K. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat;

III. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego M. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 60 złotych opłaty.

Apelację skierowaną przeciwko całości wyroku wywiódł obrońca i zarzucił:

1) obrazę przepisu postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk wyrażającą się w wewnętrznie sprzecznej, a w konsekwencji dowolnej ocenie zeznań świadków: M. K. (2) (k.129), I. J. (k. 39-40 i 124-125), funkcjonariuszy Policji Ł. M. (k. 115) i M. R. (k. 124) oraz wyjaśnień oskarżonego (k.27-28 i 114), a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, wyrażający się w uznaniu, iż oskarżony, będąc w stanie nietrzeźwości prowadził pojazd mechaniczny (marki C. nr rej. (...)) w ruchu drogowym, a także w rozstrzygnięciu wątpliwości co do obecności świadka M. K. (2) w miejscu zdarzenia na niekorzyść oskarżonego,

- w sytuacji gdy po pierwsze, w dniu 1 kwietnia 2013 r. samochodem kierowała żona oskarżonego M. K. (2), która w czasie interwencji Policji przebywała w restauracji z dzieckiem (w związku z czym oskarżony nie mógł pozostawić żony i dziecka w S.), a po drugie brak jest jakichkolwiek konkretnych i przekonujących dowodów nie tylko na to, że oskarżony prowadził pojazd w ruchu lądowym, ale brak dowodów na to, że oskarżony zamierzał pojazd prowadzić, a wręcz przeciwnie, z zebranych dowodów w postaci zeznań świadka M. K. (2) (k. 129), I. J. (k. 39-40 i 124-125) oraz wyjaśnień oskarżonego wynika, iż nie miał on takiego zamiaru, a do pojazdu wszedł jedynie w celu pozostawienia zakupów.

2) z ostrożności procesowej, na wypadek uznania ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji za prawidłowe – zarzucił rażąco niewspółmierność kary przez nieorzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary trzech miesięcy pozbawienia wolności wskutek nieprawidłowej oceny okoliczności łagodzących i obciążających, na podstawie których sąd wyprowadził wniosek o braku dodatniej prognozy kryminologicznej co do zastosowania wobec oskarżonego środka probacyjnego.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Podniesione w apelacji zarzuty i wniosek nie są słuszne.

Zarzut obrazę przepisu art. 7 kpk aby był skuteczny, nie może sprowadzać się wyłącznie do polemiki z ustaleniami sądu a powinien wskazywać jakich konkretnych uchybień w zakresie określonym treścią tego przepisu dopuścił się sąd pierwszej instancji dokonując oceny dowodów.

Autor apelacji wywodzi, iż w wyniku dowolnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie doszło w konsekwencji do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zapadłego wobec M. K. (1) wyroku.

Dla skuteczności tak skonstruowanego środka odwoławczego nie jest jednak wystarczające wykazywanie innego zrozumienia treści poszczególnych dowodów i tym samym twierdzenie, że będące przedmiotem osądu zdarzenie miało inny przebieg niż ustalił to sąd orzekający. Sama możliwość przeciwstawienia ocenom sądu innych ocen i forsowanie określonego stanowiska (oczywiście korzystnego dla oskarżonego) bez wykazania którym wskazaniom wiedzy, doświadczenia życiowego i regułom logicznego wnioskowania uchybił ten sąd jest niewystarczające dla uznania skuteczności zarzutu obrazę w toku wyrokowania – przepisu art. 7 kpk.

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie pozostawia wątpliwości, iż to zeznania funkcjonariuszy Policji Ł. M. i M. R., w powiązaniu z niekonsekwentnymi wyjaśnieniami oskarżonego oraz wynik badania stanu trzeźwości były w

decydującej mierze podstawą przypisania oskarżonemu M. K. (1) sprawstwa i winy w popełnieniu przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem czynu.

Sąd odwoławczy w pełni aprobuje logicznie przedstawioną argumentację w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku i na nią powołuje się nie znajdując w apelacji przekonujących, dla podważenia jej poprawności, argumentów.

Sąd odwoławczy nie dostrzega w rozumowaniu Sądu I instancji błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodów), logicznej (błędów w rozumowaniu i wnioskowaniu) ani też niezgodności z pozostałymi wskazaniami przepisu art. 7 kpk.

Zeznania M. K. (2) nie stanowiły dowodu mającego znaczenie dla dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie, dowód z zeznań świadka I. J. oceniony został swobodnie przez Sąd Rejonowy w kontekście pozostałych dowodów.

Wobec argumentów podniesionych w uzasadnieniu apelacji wskazać należy, iż Sąd Rejonowy nie miał obowiązku dokonywania ustalenia kto, oskarżony czy jego żona – prowadził samochód w dniu 1.IV.2013r. w S. przed zaparkowaniem go w niedozwolonym miejscu na ulicy (...), ani też kto zamierzał w drodze powrotnej do domu do W. prowadzić ten pojazd później. W żadnym też razie z ustaleń Sądu Rejonowego nie wynika, iż w krytycznym czasie oskarżony odjeżdżał do W. zostawiając żonę i dziecko w restauracji. Orzekając w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy nie naruszył zasady wyrażonej przepisem art. 5 § 2 kpk, podniesiony w apelacji zarzut obrazy tegoż przepisu i przytoczona argumentacja są oczywiście niesłuszne. Z treści pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, by sąd orzekający miał wątpliwości, o jakich stanowi przepis art. 5 § 2 kpk a mimo to rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.

Nieprzekonujące są zawarte w apelacji twierdzenia „tłumaczące” sprzeczności w wyjaśnieniach oskarżonego, iż „najprawdopodobniej oskarżony się pomylił...”, brak podstaw dla uznania słuszności twierdzeń, iż Sąd Rejonowy bezkrytycznie ocenił zeznania funkcjonariuszy Policji, którzy „nie chcieli słuchać wyjaśnień oskarżonego..., bowiem byli całkowicie pochłonięci zdarzeniem drogowym, które miało miejsce wcześniej”. W żadnym też razie nie jest słusznym twierdzenie, że ... „umknęło” sądowi pierwszej instancji, iż świadek Ł. M. „stanowczo zaprzeczył, jakoby w dniu 1 kwietnia 2013 r. patrol wymienionych świadków miał jakąkolwiek kolizję”. W żadnym ze swych zeznań świadek Ł. M. nie zaprzeczył („stanowczo”) by krytycznego dnia zajęci byli wcześniejszym zdarzeniem drogowym, z zeznań świadka M. R. nie wynika, iż podczas interwencji wobec oskarżonego nadal zaabsorbowany był „wcześniejszą kolizją”.

Podniesione przez obrońcę argumenty nie wynikają z treści dowodów, nadto obrońca nie wykazał słuszności twierdzenia o braku krytycyzmu Sądu Rejonowego w ocenie dowodów z zeznań tychże funkcjonariuszy poprzez „nieuwzględnienie, że podczas czynności wobec oskarżonego byli całkowicie pochłonięci zdarzeniem drogowym, które mieli wcześniej”. Niepamięć tychże świadków co do szczegółów będącego przedmiotem sprawy zdarzenia nie dyskwalifikuje ich najwcześniejszych zeznań, skoro zdarzenie to nie było wyjątkowym w ich pracy, które szczególnie mogło utkwąć w ich pamięci.

Przyznawana przez tychże świadków niepamięć szczegółów świadczy o rzetelności ich zeznań a nie – jak twierdzi obrońca – „o braku logiki i kompletnej amnezji”. W żadnym też razie dowód z zeznań funkcjonariuszy nie został tylko „skwitowany w uzasadnieniu wyroku”.

Sąd Rejonowy poczynił w przedmiotowej sprawie ustalenia faktyczne w oparciu o logicznie przeprowadzoną ocenę całokształtu zgromadzonych w sprawie dowodów. Twierdzenia obrońcy o braku dowodów świadczących o popełnieniu przez M. K. (1) przypisanego mu przestępstwa, kwestionowanie dokonanej przez Sąd I instancji oceny poszczególnych dowodów lub fragmentów tychże dowodów, forsowanie własnej oceny, przeciwstawianie ustaleniom sądu orzekającego własnego wyobrażenia o przebiegu zdarzenia nie podważyły skutecznie ustaleń sądu przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku.

Sąd Rejonowy po dokonaniu analizy dowodów we wzajemnym ich powiązaniu, zgodnie z wymogami oceny swobodnej, zasadnie wyprowadził wnioski, które przesądziły o uznaniu oskarżonego za winnego przypisanego mu przestępstwa kwalifikowanego z art. 178a § 4 kk. Raz jeszcze podnieść należy, iż zawarte w apelacji wywody stanowiły wyłącznie polemikę z prawidłowo przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy analizą dowodów i wynikłymi na tej podstawie wnioskami i dlatego nie zasługiwały na uwzględnienie.

Nie znalazł również sąd odwoławczy podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze wobec M. K. (1).

Wymierzonej oskarżonemu kary trzech miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonego zakazu prowadzenia w okresie dwóch lat wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym nie sposób ocenić, jako orzeczonych w sposób niewspółmierny i to w stopniu rażącym. Sąd I instancji w procesie orzekania o karze prawidłowo ustalił i rozważył okoliczności, które przesądziły o rodzaju i wymiarze kary i (obligatoryjnym) środku karnym.

Ustalona wartość stanu nietrzeźwości przesądziła o wymierzeniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności w najniższej ustawowej wysokości, przy czym słusznie Sąd ten stwierdził, iż w realiach przedmiotowej sprawy brak było podstaw do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej kary, które to dobrodziejstwo może być orzeczone wobec sprawcy przestępstwa wyczerpującego znamiona art. 178a § 4 kk wyłącznie „w szczególnie uzasadnionych wypadkach”, a takich w przedmiotowej sprawie brak.

Nie znajdując podstaw do ingerencji w treść zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wyrok ten, jako prawidłowy utrzymał w mocy.

Jednocześnie Sąd Okręgowy na podstawie art. 636 § 1 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze i wymierzył mu opłatę za II instancję w wysokości 60 złotych (art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23. VI.1973r. o opłatach w sprawach karnych – Dz. U. z 1989r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.).